

ZÁZRAK NOVÉHO ŽIVOTA – KONEC VŠECH VĚCÍ JE BLÍZKO

Krásný den Česko! A všem, kdo jste se k nám právě připojili, přeji, abyste byli naplněni radostí a pokojem skrze Ducha svatého!

Asi se ptáte, proč uprostřed zimy, na konci ledna, držím v ruce kosu a brousek. Souvisí to se setkáním s mými kolegy, které se uskutečnilo před několika dny. Cestou za nimi jsem projížděl zasněženými poli, a přestože bylo sněhu poskrovnu, upoutalo mě, že na polích vykresloval krásné řádky.

Vzpomněl jsem si na vyprávění svého dědečka, jak se kdysi sekávala pole kosou. Sekáči šli za sebou v jakési rojnici a ten první udával tempo. Čas od času se první narovnal, aby brouskem přiostril svou kosu. V tu chvíli se narovnali i ostatní a brouskem přelízlí ostří své kosy. Prý to celé zdálky připomínalo tanec na zlatém parketu. To přiostrění nástroje bylo důležité – usnadňovalo sekáčům jejich celodenní práci. Na sklonku dne si každý z nich kosu na kovadlině naklepal, aby byla druhý den, ostrá jako břitva.

Každý z nás potřebujeme, obrazně řečeno, požnout denně kus toho svého pole – tedy odvést práci, která je právě před námi. Především plánujeme, abychom to dobře zvládali. A máme i nástroje, které nám mají napomáhat. **Naši mysl však potřebujeme čas od času přibrousit** – k tomu nám kdykoli během dne může pomoci krátká modlitba: prosba o moudrost, o poznání, o ochranu.

Ale je určitě dobré si udělat delší čas, kdy modlitba prodchne celou naši bytost, stane se naší součástí a místem pro rozhovor. **Pak lépe uvidíme to, co máme za sebou, co je teprve před námi, rozpoznáme to důležité a také různá znamení časů a můžeme se na všechno lépe připravit.** Delší modlitební čas je jako naklepávání kosy – jdeš krůček za krůčkem, nevynecháš žádné místo a na konci všeho je tvé vidění věcí ostřejší, než břitva.

Zvu Vás k času společné modlitby, rozjímání, ale i radostné chvály, které jsou teď před námi. Pojd'te se i Vy připojit a nevynechejte žádné místo svého života, kterého se potřebujete dotknout, kde cítíte nějaký nedostatek. Časem zjistíte, že s modlitbou, která bude ostřit váš zrak, porozumění i mysl, dá vám zahlédnout a rozlišit to důležité a umožní vám některými obtížnými situacemi doslova protančit. Vy to možná nevidíte. Ale ti, kdo Vás budou pozorovat, spatří něco, co se podobá tanci na zlatém parketu.

*

Dnes se s Vámi chci podělit o poselství, které vychází ze starozákonního proroctví kněze Ezechiela. To, co **Ezechiel popisuje, patří asi mezi ty nejpodivnější obrazy a slova, která v Bibli jsou.** Vidí podivné bytosti, popisuje Boží slávu i jednání s Izraelským národem. Mluví také o naději pro ty, kteří jednají svévolně, ale od své svévole se obracejí a varuje spravedlivé, kteří se naopak odvracejí od spravedlnosti.

Ezechiel se má **doslova nasytit prorockým slovem zapsaným na svitku, a teprve pak má se slovy varování vyjít ke svému lidu.** Ezechiel promlouvá ke svým vrstevníkům, ale jeho **pohled je zároveň upřen ke konci časů,** k završení dějin. Mluví o obnově Božího lidu, o novém zázračném znovuzrození a povstání Izraele. Zároveň jsou jeho slova adresována i každému jedinci, protože mluví o obnově lidského srdce a nápravě našich cest.

A i když mnohým obrazům asi dokonale nerozumíme, dokážeme pochopit tu nejdůležitější zprávu: **prorok nabízí varování, naději, povzbuzení a útěchu uprostřed Božího soudu, zármutku i lidského selhání.**

Není snadné jeho slovům a obrazům porozumět, chci dnes z nich vybrat pro nás tři důležité důrazy. **Ten první říká, že Bůh je svrchovaný** nad veškerým stvořením, nad časem i prostorem, nad životem i smrtí, nad všemi okolnostmi i událostmi, které se kolem nás či s námi dějí.

Ezechielova slova zaznívají k lidu, který je vyhnán ze své země pro nevěru, které se dopustil vůči Bohu i kvůli zlu, kterého se lidé dopouštěli proti sobě navzájem. **I v okamžiku, kdy se mnohé zdá ztracené, Bůh říká, že je možnost nápravy, možnost nového začátku.**

Boží svrchovanost nad dějinami není nijak omezena selháním Božího lidu, nebo jednotlivce.

V poselství, které popisuje selhání lidu a jeho vůdců, je možná netvrději odhalena modloslužba a faleš.

Druhý důraz nám říká, že Boží sláva je nepopsatelná a nikdo ji nemůže strhnout na sebe, aby si jí přivlastnil. Řada slov zaznívá na adresu těch, kteří chtěli Boží slávu strhnout na sebe. Pravda je taková, že **v přítomnosti Boží slávy obstojí jen ti, kdo jsou spravedliví.**

Nejde o spravedlnost takovou, jak ji chápeme my sami – **samospravedlnost ve vlastních očích,** díky vlastním zásluhám, kdy se srovnáváme s druhými a povyšujeme se, často se slovy na rtech: „*Jsem hodný, slušný člověk, jsem o mnoho lepší než můj soused, než nevzdělaní a hrubí lidé, než chytří*

podvodníci, než lidé, kteří dělají to či ono... “ Tohle je ve skutečnosti postoj
povyšování se, postoj samospravedlnosti.

Spravedlnost, kterou má nejen Ezechiel na mysli, přichází zvnějšku – **jsem ospravedlněn samotným Bohem, který mi nabízí cestu nápravy. Jeho mocí jsem obživena zachráněn, není to moje zásluha.** Boží spravedlnost se tak stává základem a podstatou toho, proč mohu být nazván spravedlivým. Jde tedy o vztah – pokud ztratím tento vztah, ztrácím i skutečnou spravedlnost.

Třetí důraz nám říká, že Boží vůlí je, aby zbloudilí uslyšeli varování a vrátili se zpět na správnou cestu, dokud je ještě čas. Náš život má být oslavou Boha, jeho svrchovanosti a slávy.

Proto Ezechiel mluví i o soudech okolních národů, které se povyšovaly nad Boží lid – Izrael a Judu – a škodily jim. Proto mluví o selhání velmožů, kněží a pastýřů lidu, o modloslužbě. Proto mluví o jednotlivcích, kteří se uchýlili na špatné cesty.

To, co nás může na těchto slovech kárání a napomenutí povzbudit, je skutečnost, že se **stále můžeme vrátit – na správnou cestu, ke správným rozhodnutím, zpět k milosti, z níž jsme doslova vypadli. Zaznívají slova naděje o obnově lidského srdce i ducha.**

O jednom takovém obnovení vypráví i jeden z nejznámějších příběhů proroka Ezechiele. Je to vidění údolí suchých kostí.

Udělejte si, prosím, dnes čas, a přečtěte si celou 37. kapitolu proroka Ezechiea a zkuste se nad ní zamyslet.

Poselství začíná zvláštním obrazem – prorok je proveden **plání plnou suchých kostí.** A pak k tomu, co je mrtvé, má na Boží příkaz prorokovat život. A život skutečně postupně přichází.

Pojďme se společně podívat na několik veršů (9-13):

Tu mi řekl: „Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Přejď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, at' ožijí!“ Když jsem prorokoval, jak mi přikázal, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo to převelmi veliké vojsko. Potom mi řekl: „Lidský synu, tyto kosti, to je všechen dům izraelský. Hle, říkají: »Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.« Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země.

I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lide.

Suché kosti jsou **obrazem něčeho, co pominulo, co už není, co je mrtvé a nehybné**. Je to spojeno s minulostí a nemá to už žádnou naději.

A přesto se **děje něco nevidaného** – kosti se spojují, znovu se potahují šlachami, svaly a kůží a nakonec přichází Boží dech, který je naplňuje životem. **Je zcela jasné, že jde o svrchovaný Hospodinův zásah** – to proto, aby lidé **uviděli a uznali Boží jednání a vzdali Bohu chválu**.

Navazující slova dál říkají, že lid, který ožije a navrátí se, **bude nadále jedním lidem**. Izraele a Juda byli několikrát vyhnáni, ale **nikdy se po svém návratu nestali jedním lidem**.

Jak tedy tomuto proroctví rozumět? Nejsem sám, kdo je přesvědčen o tom, že Ezechiellovo prorocké **vidění se naplnilo při znovuzrození státu Izrael v roce 1948, tedy před více než 70 roky**.

Víme, že za druhé světové války skončila více jak polovina evropských židů v plynových komorách koncentračních táborů. Byl to čas, kdy mnozí vzdělání i prostí, bohatí i chudí židé naříkali, že jejich naděje je ztracena.

Po válce se však stalo něco nevidaného – **Izrael po téměř dvou tisíci létech, tedy po době, kdy byl ze své domoviny vyhnán doslova do celého světa, znovu povstal z popela a suchých kostí**. Dech Boží přicházel od čtyř větrů – do obnoveného státu se navraceli židé ze všech světových stran a mnoha zemí, aby oživilí lid Izraele.

A opět, nejsem sám, kdo vnímá novodobý Izrael jako **ukazatel posledních časů** na Božích hodinách lidských dějin.

Obraz z údolí suchých kostí – našich mrtvých a zbytečných skutků, ale i obraz jejich znovuzrození k novému životu, můžeme vztáhnout sami na sebe. Je to **obraz naděje na oživení** tam, kde v nás něco dávno zemřelo. Je to obraz o **svrchovaném Božím působení v lidských životech**. Je to pozvání k tomu, abychom takové **svrchované Boží jednání ve svém životě očekávali**, abychom po něm **toužebně volali**.

Jsem přesvědčen o tom, že náš **čas, který právě prožíváme, je velice naléhavý**. Alespoň tak usuzuji z událostí, které se dějí kolem nás ve společnosti, ale i v přírodě. **Je čas napravit své cesty**. Čas nechat proměnit svá srdce. **Čas vztáhnout se k naději a odpuštění, které máme v Ježíši**.

Způsob, jak se znovu přimknout k Hospodinu Bohu přináší slova jiného Božího muže, proroka Jóele:

Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem. (Jóel 2:12-13)

I proto jsem na začátku našeho setkání mluvil o tom, jak je v našem životě důležitá modlitba – je nám pomocí do každodenních zápasů, ale především nám umožňuje **připravit se na to, co přichází**. Pokud se v ní naučíme nejen mluvit, ale především naslouchat, stane se nám pomocníkem ve **správném rozeznání toho, co je pro nás v tuto chvíli opravdu to nejdůležitější**.

Možná je nyní čas, abys jednou provždy odložil to, co tě tíží a je pro tebe břemenem. **Čas vrátit se s prosbou a důvěrou k Bohu, přimknout se k jeho odpuštění a milosti. Nechat se znovu postavit, očistit, nechat se naplnit nadějí a pokojem. A vyhlížet slavný návrat našeho Pána.**

„Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. (...) I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko. (...) Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotovi k modlitbám.“

Petr Plaňanský (KS Nymburk 24. 1. 2021)